

Hoofdstuk 1

CLAIRE

Ik weet niet wanneer ik mijn man begon te haten.

Dat was niet altijd zo. Toen we meer dan tien jaar geleden in het huwelijksbootje stapten, hielden we elkaars hand vast en zwoer ik dat ik voor altijd van hem zou houden. Tot de dood ons scheidde. En ik méénde het. Ik meende het met elke vezel van mijn wezen. Ik geloofde echt dat ik de rest van mijn leven met Noah Matchett getrouwd zou zijn. Ik fantaseerde hoe we samen oud zouden worden, elkaars hand vasthoudend in bijpassende schommelstoelen in een bejaardentehuis. En toen de dominee ons man en vrouw verklaarde, gaf ik mezelf een schouderklopje omdat ik de juiste man had gekozen.

Ik weet niet wat er gebeurd is tussen toen en nu. Maar ik kan die man niet meer uitstaan.

‘Waar is mijn UChicago-shirt, Claire?’

Noah zit gebogen over de bovenste lade van zijn dressoir, zijn wenkbrauwen samengeknepen terwijl zijn hazelnootkleurige ogen naar de inhoud van de lade staren. Hij schraapt zijn keel, iets wat hij altijd doet als hij zich ergens op concentreert. Vroeger vond ik dat schattig en vertederend. Nu vind ik het irritant. Irritant als nagels op een schoolbord.

‘Ik weet het niet.’ Ik pak een paar shirts uit mijn eigen lade en schuif ze in de bruine koffer die open op ons bed ligt. ‘Het ligt niet in de la?’

Hij kijkt op van de lade en trekt zijn lippen samen. ‘Als het in de la lag, waarom zou ik het dan vragen?’

Hm. Misschien is dit waarom ik mijn man haat. Omdat hij een enorme eikel geworden is.

‘Ik weet niet waar je shirt is.’ Ik begin door mijn beha’s te zoeken. Hoeveel beha’s neem je mee voor een weekje weg? Ik weet het nooit zeker. ‘Het is jouw shirt.’

‘Ja, maar jij hebt de was gedaan.’

‘Dus?’ Ik stop vier beha’s in mijn koffer, dat moet genoeg zijn. ‘Denk je dat ik, terwijl ik de was doe, bij mezelf denk: O, hier is Noahs UChicago-shirt, dat kan ik beter op een speciale plek neerleggen, in plaats van in de la waar ik elk ander shirt van hem leg dat ik ooit gewassen heb in de geschiedenis van de was?’

Hij rolt met zijn ogen naar me en doorzoekt de la nog een keer. ‘Nou, hier ligt het niet.’

‘Ik weet niet wat ik je moet zeggen, Noah.’

Hij wrijft over de donkere stoppels op zijn kin die een beetje grijs zijn. Hij heeft zich al drie dagen niet geschoren, omdat hij thuis werkt. Het boeit hem niet hoe hij eruitziet, tenzij hij naar zijn werk moet. ‘Misschien heb je hem per ongeluk in Aidans kast gelegd?’

Dat is onwaarschijnlijk, aangezien onze negenjarige zoon nu zijn eigen was doet. Op de een of andere manier kan mijn vijfdegroeper zijn eigen kleren wassen, maar mijn volwassen man kan dat niet. Vanaf het moment dat we trouwden, werd de was automatisch mijn verantwoordelijkheid. Er was geen discussie. De vrouw doet de was. Einde verhaal.

‘Je mag gerust in Aidans kast kijken,’ zeg ik.

Noah werpt me een geïrriteerde blik toe en stampet dan met zijn grote voeten krakend op de vloerplanken in de richting van de kamer van onze zoon. Daar zal hij het shirt niet vinden. Ik durf er een miljoen dollar om te verwedden dat het shirt in de bovenste lade ligt, waar hij al die tijd heeft gezocht.

Over een paar uur beginnen we aan een reis van een week naar

een gezellige herberg in het noorden van Colorado. Het zal ongeveer vier uur rijden zijn om er te komen, gevolgd door een week van ontbijtbuffetten, een jacuzzi, natuurwandelingen en een meer met forellen die zowat uit het water springen. Het is de perfecte combinatie om weg te zijn van het leven in de stad (of in ons geval in de buitenwijken) en toch te kunnen genieten van warm en koud stromend water en kabel-tv. Ik kan niet wachten.

Nou ja, behalve dan de vier uur in een auto met mijn man. Die waarschijnlijk niet zal stoppen met praten over zijn stomme UChicago-shirt.

Ik stop een handvol sokken in mijn koffer en loop naar Noahs dressoir. Ik heb twee volle ladekasten en een hangkast vol kleren, terwijl Noah maar één kast heeft en een paar overhemden die bij mij hangen. Toen we pas samen waren, plaagde hij me altijd met hoeveel kleding ik had in vergelijking met hem. Hij plaagt me er nog steeds mee, maar de grappen zijn nu veel minder speels.

Als je nog één shirt koopt, moeten we een apart huis kopen voor jouw kleding, Claire.

Zoveel is het niet. Mijn vriendin Lindsay heeft letterlijk een hele kamer voor haar kleding. Maar zij is niet getrouwd. Dus ze kan doen wat ze wil zonder dat iemand anders kritiek heeft op elke beweging die ze maakt.

Ik ga door de lade, waarbij ik grijze en zwarte T-shirts aan de kant duw. Noah is nooit een fan geweest van felle kleuren. Hij houdt het liever bij grijstinten. Eén keer kocht hij een groen shirt. Dat was zijn midlifecrisis.

Al na een paar seconden zie ik iets kastanjebruins in een hoek van de lade liggen. Ik trek het shirt eruit en zie het woord UChicago in vervaagde letters op de voorkant staan. Noah heeft dit T-shirt al zolang ik hem ken. Het is zijn favoriete shirt.

Even krijg ik de neiging om dit shirt onder in de vuilnisbak te stoppen zonder het hem te vertellen. Hij zal zich er helemaal gek

naar zoeken. En echt, dit shirt moet met pensioen. Er zit een gat in de kraag en de zoom is gerafeld.

Maar ik heb al genoeg geheimen voor mijn man. En ik wil de pure voldoening die het gaat geven om hem te vertellen dat het shirt al die tijd al in de lade lag niet missen.

‘Mama?’

Mijn zevenjarige dochter Emma staat bij de deur van onze slaapkamer en kijkt naar hoe ik bedenk wat ik met haar vaders favoriete T-shirt moet doen. Ook al hebben we al ontbeten, ze draagt nog steeds haar *Frozen*-pyjama, die koningsblauw is met kleine sneeuwvlokjes. Schuld bewust leg ik het T-shirt terug in de la en draai me naar Emma om met een glimlach. Ze lacht niet terug.

Terwijl haar grote broer enthousiast is over het idee om een week bij tante Penny te logeren, vindt Emma het helemaal niks. De afgelopen week is Emma elke nacht bij ons in bed gekropen om te slapen. Gelukkig slapen Noah en ik met een gat zo groot als de Atlantische Oceaan tussen ons in.

‘Wat is er, schat?’ vraag ik.

Emma’s onderlip trilt. Ze rent naar me toe en slaat haar magere armen om mijn heupen. ‘Ga niet weg, mama. Alsjeblíeft.’

‘Emma...’

Ik probeer haar van me af te wrikken, maar ze zit aan me vastgeklemd. Het is lief. Hoezeer ik mijn man ook haat, ik hou van mijn kinderen. Ik heb altijd van kinderen gehouden. Dat is een van de redenen waarom ik lerares ben geworden. Niets maakt me gelukkiger dan die blijde kleine gezichtjes te zien.

Ik reik naar beneden en veeg Emma’s vochtige lichtbruine krullen uit haar gezicht. Haar haar lijkt op dat van mij, maar het is nog steeds babyzacht. Ik leun voorover en begraaf mijn gezicht erin. Het ruikt naar haar watermeloenshampoo. ‘Het is maar een weekje, lieverd,’ zeg ik.

Ze kijkt naar me op met haar kleine, betraande wangen. ‘Maar wat als er iets met je gebeurt?’

Ik weet niet hoe mijn zevenjarige dochter zo neurotisch is geworden. Ze maakt zich overal zorgen om, ook over dingen waar geen enkel kind zich zorgen over zou hoeven maken. Toen er vorig jaar sprake was van een lerarenstaking, was ze bang dat ik geen werk zou hebben en dat we ons geen eten zouden kunnen veroorloven. Welke zevenjarige maakt zich daar zorgen over?

‘Waarom ben je zo bezorgd, Emma?’

Ze kauwt op haar roze lipje. ‘Nou, je gaat naar het bos.’

Ik neem het haar niet kwalijk dat ze zich zorgen maakt als ze dat denkt. Haar beide ouders zijn niet wat je noemt ‘buitenmensen’, bij lange na niet. ‘Maak je geen zorgen,’ zeg ik. ‘We zitten in een mooi hotel. Het is echt veilig.’

‘Maar ik had een droom dat...’

‘Dat wat?’

Emma fronst. ‘Dat een monster in het bos je op ging eten!’

Het is natuurlijk lachwekkend. We blijven het grootste deel van de week in het hotel, en als we er toch opuit trekken, blijven we op afgebakende locaties zoals wandelpaden voor saaie toeristen. En zelfs als we dat niet zouden doen, weet ik zeker dat wat Emma zich voorstelt een soort blauw Koekiemonster-achtig wezen is dat uit de wildernis verschijnt en ons allemaal in één klap in zijn mond propt.

Toch heeft Emma soms een vreemd voorgevoel over dingen. Op een nacht kwam ze om twee uur ’s nachts huilend onze slaapkamer binnen, omdat ze had gedroomd dat opa Joe was overleden. Twee dagen later bezweek mijn ogenschijnlijk gezonde vader aan een zware hartaanval. Noah bestempelde het allemaal als toeval, maar ik ben het nooit vergeten.

Ik geef het niet graag toe, maar Emma’s voorgevoel maakt me ongemakkelijk.

Misschien is deze reis een vergissing.

Ik kijk naar de twee koffers op ons bed. Die van Noah met de kleren er lukraak in gepropt en die van mij met alles netjes opge-

vouwen. Wat als ik hem vertel dat ik niet wil gaan? Gaat hij dan door het lint? Of zou hij opgelucht zijn dat hij de komende week niet hoeft door te brengen met iemand die hij haat?

Maar dan hoor ik Noah buiten de deur lachen. Blijkbaar heeft hij het hele gesprek gehoord. 'Emma!' Hij staat in de deuropening met zijn armen over zijn borst gevouwen. 'Daar maak je je toch niet echt druk over?'

Emma's onderlip trilt.

'Je weet dat monsters niet bestaan!' Hij houdt zijn hoofd schuin. 'Nou ja, behalve dan... kietelmonsters!'

Ondanks haar zorgen worden Emma's bruine ogen opgewonden groot. Na een minuut kietelen lijkt ze haar enge droom helemaal vergeten te zijn. Het moet fijn zijn om een kind te zijn dat in het moment kan leven en alles kan vergeten met behulp van een beetje kietelen.

Noah is goed met de kinderen. Ik kan het niet ontkennen. Ze zijn dol op ze en hij houdt net zoveel van ze als ik. En daarom zijn we nog steeds samen, ook al verachten we elkaar. Ook al hebben we het nooit hardop gezegd, we weten allebei dat we bij elkaar blijven voor de kinderen. Voor nu.

'Oké,' zegt Noah tegen Emma. 'Je tante Penny kan hier elk moment zijn. Is je koffer al gepakt?'

Speciaal voor deze reis hebben we voor Emma een *Frozen* rolkoffer gekocht. Ze was er zo blij mee toen ze hem kreeg. 'Bijna.'

'Nou, je kunt beter verdergaan met inpakken.' Hij trekt een wenkbrauw op. 'Anders... komt het kietelmonster misschien terug...'

Hij maakt klauwen van zijn vingers, Emma slaakt een gillette en vlucht de kamer uit. Hij kijkt haar na, een scheve glimlach op zijn gezicht. Even herinner ik me hoeveel ik van hem hield. Hoeveel plezier we samen hadden. Hoe mijn hele lichaam tintelde van verwachting als ik wist dat hij me mee uit eten zou nemen. Hij maakte me altijd aan het lachen, net zoals hij Emma aan het lachen maakte.

Ik vraag me af of we dingen kunnen oplossen. Misschien als ik nu iets aardigs zeg in plaats van zoals gebruikelijk te snauwen, zou hij glimlachen en lachen. En misschien kunnen we deze reis gebruiken om onze relatie te verbeteren. Misschien is het nog niet te laat voor ons.

Maar dan draait Noah zich om en kijkt me aan. De glimlach glijdt van zijn gezicht.

‘Je hebt mijn shirt kwijtgemaakt,’ zegt hij.

‘Het lag al die tijd al in je la, Einstein.’

We gaan vandaag niets oplossen. Misschien wel nooit.